

I SKYRIUS

HELA BAISIAI NENORĖJO VAŽIUOTI ATOSTOGAUTI SU TĖvais ir broliuku. Aišku, jai neleido rinktis, net kai užsiminė, kad galėtų likti pas draugę. Taip nesąžininga, mąsto Hela, laukiu nesulaukiu, kada suaugsiu ir galėsiu daryti, ką noriu.

Ji paniurusi sėdi ant galinės jų išklerusio sabo sėdynės šalia Serdžio, penkeriais metais jaunesnio broliuku. Paprastai jis dūksta už dešimt vaikų, bet dabar, laimei, sėdi tylus. Jo dėmesį nukreipė vieną po kitos vaikiškos laidos serijas rodanti planšetė. Hela bėga per draugų instagramo įrašus. Jie džiaugiasi gyvenimu; vaikšto po parduotuves, eina į paplūdimį ir rengia šaunius pizamų vakarėlius. O kas laukia Helos? Dvi savaitės Austrijoje, kur nebus ko veikti, neskaitant nuobodžių pasivaikščiojimų ir sekinančių pasivažinėjimų dviračiais. Net užsimančius pasimaudyti, iki ežerėlio reikia minti visą valandą, o maudytis yra vienintelė Helos mėgstama veikla. Ji puikiai žaidžia vandensvydį, planuoja

prisidėti prie Belgijos olimpinės komandos ir tapti pasaulio čempione.

– Kiek dar važiuoti? – nioliktą kartą klausia Serdžis.

Jų mama Serena atsisuka į vaikus.

– Brangusis, išvažiuome vos prieš kelias valandas, dar liko nemažai kelio. Trys valandos ir šešios minutės – tai daug ar mažai?

– Mama! Mokslo metai jau baigėsi!

Serdžis teatrališkai atsidūsta ir vėl įsmeigia akis į savo planšetę. Hela tik nusiviepia. Koks kvailėlis jos broliukas. Iki jų tikslo daugiau nei dešimt valandų kelio, tai ko jis vis klausinėja? Jei klausinėjant greičiau eitų laikas, būtų logiška. Būtų šaunu. Hela pasirūpintų, kad atostogos truktų tik dieną, ne dvi savaites.

– Mama!

– Jergau, Hela, aš čia pat. Šiek tiek tyliau, prašyčiau. Ko norėjai?

Hela pasilenkia į priekį, tarp tėvų, ir parodo nuotrauką telefone.

– Klara gavo naują aifoną, o jos senasis nė nebuvo senesnis už mano. Kodėl jūs man nenuperkate naujo?

– Hela, – tyliai atsako tėtis, – jau kalbėjomės apie tai. Naują gausi tik tada, kai suges senasis.

Hela suurzgia:

– Nori pasakyti: tada gausiu senąją mamą telefoną, o ji gaus naują. Kaip ir kiekvieną kartą. Man tenka atliekos. Draugai dėl to iš manęs juokiasi! Visiems mokykloje manęs gaila.

Mama atsisukusi piktai dėbteli.

– Hela, neperdėk. Tau dvylika metų. Kai pati uždirbsi pinigų, galėsi nusipirkti tiek telefonų, kiek tik širdis įsigeis. Tada savo pinigų galėsi leisti, kaip tik panorėsi. Be to, seniau aifonų nebuvo; mes irgi gyvenome be jų. Nepražūsi.

– Mūsų laikais, mūsų laikais! Tada nebuvo ir automobilių, bet dabar tai važiuojame. Arba televizorių, bet nematau, kad be jų išgyventumėte. Tai tik jūsų pasiteisinimas. Esate pikti ir šykštūs!

– Hela!

– Nekenčiu jūsų! Esate patys blogiausi tėvai. Norėčiau turėti Sašos tėvus! Ji visada gauna naujausius daiktus, viską, ko tik užsigėdžia. Jos tėvai kieti!

Serena piktai dėbteli į Helą. Ta nususuka, sunėrusi rankas paniurusi spokso pro langą. Norėtų, kad tėvų nebebūtų, tada galėtų pirkti viską, ko tik užsimanytų: violetinį miegamąjį su reguliuojamo aukščio lova, aišku, naujausią aifoną, didžiulį televizorių, kad galėtų žiūrėti netfliksą, ir kas savaitę naujų drabužių bei maudymukų.

Serdžis parodo jai liežuvį, tai pamačiusi Hela trenkia jam kumščiu.

– Ai! Maaama, Hera mušasi, labai skaudžiai.
– Užsičiaupk, skundike, – sušnypščia Hela.
– Tu nuolat mane muši.
– Melagis! Trenkiau pirmą kartą, ir tai nestipriai, jau-
truoli.

– Netiesa, trenkei stipriai, kelis kartus!
– Meluojantis paršas! Kai važiuosim pro kitą ūkį, išme-
siu tave tarp kiaulių.

Serdžis krūptelėjęs neramiai apsidairo.

– Nea!
– Abu nutilkite, – paliepia Kenis, jų tėtis. – Arba palik-
siu čia, šalia kelio.

– Prašom, – burbteli Hela, – bent jau atsikratysiu jūsų.
Kenis įspėdamas dėbteli į ją per galinio vaizdo veidro-
dėlį. Serena atsidususi užsimerkia.

– Atrodo prastai, – taria Kenis.

– Kas? – klausia Serena.

Kenis parodo dangų priekyje. Tolumoje telkiasi tamsūs
debesys. Nuo pilkų iki juodų, atrodo grėsmingai, lyg ten
jau būtų atėjusi naktis.

– To nepranašavo, – sako Serena. – Visą dieną turėjo
šviesti saulė, be lietaus. Dar ryte žiūrėjau prognozę.

– Hmm, gal nupūs į šalį. Stiprėja vėjas.

Hela pasižiūri pro priekinį langą. Debesys primena sto-
ras, gauruotas, juodas avis, bet tokias avis, kurios trokšta

kraujo ir puls tavo vos pamačiusios. Hela sudreba, apima nerimas. Nelemta jos vaizduotė.

Visai netoli dangų perveria žaibas, nušviečia laukus per daug kilometrų. O mergaitė suklykia, kai po dviejų sekundžių ją palydi kurtinantis griaustinis.

– Bailingė, – išsišiepia Serdžis.

Hela užgniaužia norą vėl jam trinktelėti.

– Žiūrėk savo vaikiškus filmukus, prakeiktas melagi.

– Gal reikėtų paieškoti kokio viešbučio apylinkėse, – siūlo Serena. Ji pasiima telefoną. – Laimė, kelyje nėra daugiau mašinų. Kaip tai išvis įmanoma? Nėra ir interneto.

Kenio atsakymą užgožia staiga prapliupusi liūtis, lyg kažkas būtų jiems virš galvos paleidę dušą. Lašai krinta ant stiklo it mažos plytos. Hela būgštauja, kad stiklas išduš nuo vandens svorio, bet dar labiau bijo žaibo. Regis, kažkada skaitė, kad automobilyje saugu, nes jis važiuoja ant guminių padangų. Telioka taip viltis.

Kenis sulėtina, kol jie slenka kone pėsčio žmogaus greičiu.

– Nematau skiriamosios juostos. – Pasilenkia į priekį, kol beveik iširemia nosimi į stiklą. – Valytuvai nespėja.

– Pernelyg pavojinga, – sako Serena. – Reikia kur nors sustoti. Netrukus nebepavažiuosime arba į ką nors atsitrenksime.

– Mama, žiūrėk! – Hela parodo į kvadratinį pusmetro pločio ženklą pakelėje.

Ženklą apšviečia viršuje stovinčios lempos, atrodo, lyg lietus prasiskirtų apie jį it užuolaida. Bet tai neįmanoma. Tikriausiai Hela tiesiog neįžiūri. Bet išties atrodo, kad ženklas yra vienintelis sausas aplink esantis dalykas.

Serena garsiai perskaito skelbimą:

VIEŠBUTIS ANT UOLOS

STEBINANTIS ŠEIMYNINIS VIEŠBUTIS!
(TĖVAI TAIP PAT LAUKIAM!)

UŽ 200 METRŲ ↑ SUKTI DEŠINĖN

– Kaip pasisekė! – bandydama perrėkti liūtį sušunka Hela. – Ir taip arti. Važiuosim ten?

– Teks pabandyti, – atsako mama.

Jie važiuoja lėčiau už sraigę, o kelią vis labiau semia vanduo. Vieną žaibą po kito seka griaustinis, lyg kas nors danguje rengtų vakarėlį. Hela kiekvieną kartą krūpteli; ji nemėgsta griaustinio, net kai saugiai guli lovoje.

Tėvai taip pat laukiami, galvoja ji, koks keistas sakinyš. Nori tėvams ką nors apie tai pasakyti, bet jos netraukia šaukti per audros triukšmą, be to, tebepyksta ant jų.

Serdžis giliai atsidusęs padeda planšetę. Nebegali žiūrėti parsisiųsto filmuko; viską užgožia tirtėjimas ir stichijos šėlsmas.

Šeima įtemptoje tyloje važiuoja paskutinius likusius metrus iki viešbučio. Hela pro lietaus šuorus šiaip ne taip įžiūri aukštą pastatą. Tėtis išjungia variklį, ir it užkerėjus lietus nurimsta, tamsūs debesys prasisklaido, lyg nė nebuvę. Dangus vaiskiai žydras, juos šildo saulės spinduliai. Keista, pamano Hela, lyg lietaus dievas būtų tiesiog nuspaudęs mygtuką.

Ji pasižiūri į statinį, kurį, švelniai tariant, galima pavadinti įspūdingu.

Tokio viešbučio dar niekur nematė, ir abejoja, ar gera mintis čia nakvoti. Statinys atrodo kaip iš pragaro ar siaubo filmo.